

POSTANOWIENIE

Dnia 8 lipca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie ze skargi J. R. o wznowienie postępowania zakończonego
prawomocnym postanowieniem Sądu Okręgowego w O. z dnia 24 października
2012 r., sygn. akt II Ca (...) z wniosku J. R.
przy uczestnictwie J. R.
o podział majątku dorobkowego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 8 lipca 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki postępowania od postanowienia
Sądu Okręgowego w O.
z dnia 13 czerwca 2013 r., sygn. akt II Ca (...),

1) odrzuca skargę kasacyjną;

**2) zasądza od skarżącej J. R. na rzecz uczestnika J. R. kwotę
1200,- (jeden tysiąc dwieście) złotych tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 519¹ § 2 k.p.c. dopuszczalność skargi kasacyjnej w sprawach
o podział majątku wspólnego zależy od wartości przedmiotu zaskarżenia - jeżeli
jest ona niższa niż sto pięćdziesiąt tysięcy złotych, skarga jest niedopuszczalna.

Zgodnie z ustaloną linią orzecznictwa, w sprawach działowych, do których
zaliczają się sprawy o podział majątku wspólnego, wartość przedmiotu zaskarżenia
z reguły wyznaczają interesy poszczególnych uczestników ograniczające się do
wysokości udziałów w majątku podlegającym podziałowi. Z tej przyczyny, nawet

jeżeli orzeczenie zaskarżono „w całości”, wartością przedmiotu zaskarżenia jest z reguły nie wartość majątku podlegającego podziałowi, a wartość konkretnego interesu uczestnika lub składnika majątkowego, którego skarga dotyczy. Tylko wyjątkowo, w wypadku, gdy uczestnik zaskarża samą zasadę podziału kwestionując jego dopuszczalność, wartość przedmiotu zaskarżenia może być wyższa, niż wartość udziału. Wskazując wartość przedmiotu zaskarżenia należy uwzględniać wartość poszczególnych rzeczy i praw, których objęcie lub nieobjęcie rozstrzygnięciem sądu albo sposób ich podziału skarżący kwestionuje, a także wartość roszczeń będących przedmiotem zaskarżenia. O wartości przedmiotu zaskarżenia rozstrzyga zatem treść zarzutów podniesionych w skardze kasacyjnej, odnoszących się do poszczególnych składników majątkowych lub roszczeń (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 2002 r., III CZ 98/02, OSNIC 2004/1/11, z dnia 21 stycznia 2003 r., III CZ 153/02, OSNIC 2004/4/60, z dnia 25 września 2003 r., III CZ 86/03, z dnia 26 lipca 2007 r., V CZ 66/07, z dnia 24 kwietnia 2013 r., IV CZ 36/13 i orzeczenia w nim powołane - niepubl.).

W sytuacji, w której mimo zaskarżenia postanowienia Sądu drugiej instancji w całości, uczestniczka nie kwestionuje zasady podziału majątku wspólnego a zarzuty odnosi jedynie do wierzytelności w kwocie 50.000 zł i jako wartość przedmiotu zaskarżenia wskazuje tę kwotę, z uwagi na treść art. 519¹ § 2 k.p.c., skarga podlega odrzuceniu jako niedopuszczalna.

Z tych przyczyn orzeczono jak w sentencji na podstawie art. 398⁶ § 3 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., o kosztach rozstrzygając zgodnie z art. 520 § 3 k.p.c. oraz § 7 pkt 10 w zw. z § 6 pkt 5 oraz § 13 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2013 r., poz. 461 ze zm.).